

Sygn. akt III AUa 1779/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Marek Żurecki
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanego: R. H.

o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 21 maja 2018 r. sygn. akt X U 583/18

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1779/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2018r. Sąd Okręgowy w Katowicach (po rozpoznaniu odwołania (...) Sp. z o.o. w K.) zmienił decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 19 grudnia 2017r. i zobowiązał organ

rentowy do wydania odwołującej zaświadczenia A-1 dla obywatela Ukrainy R. H., zaś w punkcie 2 orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, iż (...) Sp. z o.o. (zarejestrowana w KRS z dniem 12 stycznia 2016r.) w swej działalności zajmuje się m.in. transportem drogowym towarów. Zatrudnia obywateli Ukrainy oraz Białorusi. Charakter pracy zatrudnionych kierowców polega na odbywaniu kilkutygodniowych wyjazdów zagranicznych na terenie Unii Europejskiej. Zainteresowany R. H. aktualnie zatrudniony jest w spółce (...) na podstawie umowy o pracę na czas określony jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t. Zainteresowany posiada wizę terminową i (...) Sp. z o.o. zawarła z zainteresowanym umowę podnajmu na czas nieokreślony. Zainteresowany został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych przez pracodawcę po rozpoczęciu zatrudnienia i ze strony organu rentowego nie było w tym zakresie zastrzeżeń. W dniu 18 grudnia 2017r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wpłynął wniosek płatnika składek (...) Sp. z o.o.) o wydanie formularza A1 poświadczających polskie ustawodawstwo dla zainteresowanego, ze wskazaniem na wykonywanie pracy najemnej w dwóch lub kilku państwach członkowskich Unii Europejskiej. W toku postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym zainteresowany złożył oświadczenie, że jego miejscem zamieszkania jest M., ul (...). W oświadczeniu tym wskazał, że jego rodzina mieszka na Ukrainie. Podał, że jego małżonka oraz dzieci mieszkają na Ukrainie, będzie do niej jeździł co 2 miesiące i przebywał tam ok. 2 tygodni. Zainteresowany ma zamiar opłacić podatek od dochodu, jaki osiągnął z tytułu zatrudniania w Polsce, w urzędzie skarbowym. Po zakończeniu postępowania, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, odmawiającą wydania zaświadczenia A1, która została zaskarżona przez płatnika składek.

Według Sądu Okręgowego, powyższe okoliczności faktyczne były w sprawie bezsporne i zostały ustalone na podstawie akt organu rentowego.

Odnosząc się do żądania zawartego w odwołaniu, Sąd Okręgowy podniósł, że stosownie do art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r., poz. 1778 z późn. zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obywatele państw obcych zatrudnieni na podstawie umów o pracę, o ile ich pobyt na terenie Polski ma charakter stały. Stały pobyt, to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia. Liczy się zatem to, czy obywatel obcego państwa przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje stałą pracę w charakterze pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017r., sygn. akt II UK 295/16). Na gruncie tej sprawy bezsporne było, że zainteresowany - obywatel Ukrainy, na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje stałą pracę kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym na podstawie umowy o pracę zawartej z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Bezsporne było również i to, że zainteresowany został zatrudniony legalnie, albowiem przebywa na terytorium Polski na podstawie ważnej wizej wydanej w celu wykonywania pracy i uzyskanego zezwolenie na pracę, którą wykonuje.

Jednocześnie Sąd pierwszej instancji przytoczył art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/1010 z dnia 24 listopada 2010r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U.UE.L.2010.344.1), podnosząc, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem,

że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Pojęcie „legalnego zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego” nie zostało zdefiniowane na gruncie prawa europejskiego. Przy jego interpretacji organ rentowy powoływał się na przepis art. 11 rozporządzenia wykonawczego, który stanowi w punkcie 1, że w przypadku, gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, instytucje te ustalają na podstawie wspólnego porozumienia ośrodek interesów życiowych zainteresowanego. Tymczasem - w ocenie Sądu Okręgowego - regulacja ta nie ma tu w ogóle zastosowania z uwagi na brak jakiegokolwiek sporu pomiędzy instytucjami państw członkowskich. Zdaniem tegoż Sadu, wbrew twierdzeniom organu rentowego, fakt legalnego zamieszkania ubezpieczonego na terenie Polski jest oczywisty. Wynika on z tego, że przebywa on w Polsce na podstawie ważnej wizy, wydanej w celu wykonywania pracy, którą świadczy na podstawie aktualnego zezwolenia. Skoro zatem

w świetle krajowego porządku prawnego, ubezpieczony legalnie przebywa i pracuje w Polsce i z tego tytułu podlega ubezpieczeniu i opodatkowaniu, to nie sposób przyjąć, jak chciałby tego organ rentowy, że mimo tego, w świetle przepisów prawa unijnego, zamieszkanie ubezpieczonego w Polsce jest nielegalne. Takie rozumowanie jest wewnątrznie sprzeczne i nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego.

Zatem - w ocenie Sądu Okręgowego - zasadnym jest wniosek, że R. H. spełnia warunki do podlegania polskiemu ustawodawstwu na gruncie ustawy systemowej. Tytuł do ubezpieczenia, jako następczy wobec stosunku pracy, powstaje z mocy prawa,

gdy praca jest legalnie i faktycznie wykonywana. Taka sytuacja niewątpliwie miała miejsce

w przypadku ubezpieczonego, gdyż jako obywatel Ukrainy, wykonywał on stałą pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na podstawie umowy o pracę zawartej z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlega w Polsce obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, niezależnie od miejsca wykonywania pracy

w Polsce, czy też w innych krajach Unii Europejskiej. Jego legalne zamieszkanie na terytorium RP wynika z ważnej wizy wydanej w celu wykonywania pracy, a legalne zatrudnienie w Polsce - z zezwoleń na pracę w Polsce.

W tej sytuacji - zdaniem Sądu Okręgowego - organ rentowy jest zobowiązany potwierdzić, że w spornych okresach zatrudnienia u odwołującego dla ubezpieczonego właściwe jest ustawodawstwo polskie i wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym w zakresie zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osób uprawnionych na formularzu A1 za okres legalnego zatrudnienia. To bowiem prawna konsekwencja przyznanego przez organ rentowy faktu podlegania przez ubezpieczonego zabezpieczeniu społecznemu w Polsce. Otóż bowiem zaświadczenie na formularzu (A1) jest aktem deklaratoryjnym, czynnością faktyczną potwierdzającą, któremu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego podlega dana osoba. Sąd Okręgowy zauważył przy tym, iż organ rentowy nie kwestionował faktu podlegania przez zainteresowanych polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego i tej materii nie dotyczy zaskarżona decyzja. W ramach procedury wydawania zaświadczenia A1, organ rentowy nie ma prawa ponownego badania przesłanek warunkujących ustalenie dla zainteresowanych obywateli Ukrainy właściwego ustawodawstwa.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 227 k.p.c. oddalił wnioski dowodowe organu rentowego zawarte w treści odpowiedzi na odwołanie, albowiem nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a dotychczas przeprowadzone postępowanie dowodowe okazało się wystarczające do rozstrzygnięcia istotnych okoliczności sprawy. Ustalenie częstotliwości wyjazdów zainteresowanego na Ukrainę nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia legalności przebywania oraz legalności zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na mocy art. 299 k.p.c. Sąd ten oddalił wniosek pełnomocnika płatnika składek o przesłuchanie zainteresowanego oraz płatnika składek w charakterze strony, albowiem ich przesłuchanie było zbędne, gdyż Sąd Okręgowy dokonał wszelkich niezbędnych ustaleń do wydania rozstrzygnięcia w sprawie na podstawie zgromadzonej

w sprawie dokumentacji.

Mając na względzie przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴

§ 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję, zobowiązując organ rentowy do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanego. O kosztach zastępstwa procesowego odwołującej Spółki Sąd ten orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia organ rentowy zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania:

- art. 227 k.p.c. poprzez nieustalenie miejsca zamieszkania zainteresowanego R. H., a w konsekwencji wydanie orzeczenia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy;
- art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c.- przekroczenia swobodnej oceny dowodów poprzez jednostronną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią tego materiału, a w konsekwencji do błędów w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, skutkujących przyjęciem, iż R. H. ma miejsce zamieszkania w Polsce;

2. naruszenie prawa materialnego:

- pkt 11 oraz art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010r. (Dz.U. UE. L. z 2010r., poz. 344) poprzez jego zastosowanie, pomimo, iż nie zostały spełnione przesłanki w nim zawarte, tj. legalne zamieszkiwanie;
- art. 13 ust. 1 lit. b. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. (Dz.U.UE.L. z 2004r., poz. 166), poprzez jego błędne zastosowanie, pomimo ograniczeń podmiotowych wynikających z treści art. 2 w/w rozporządzenia;
- art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. (Dz. U. UE. L. z 2009r., poz. 284) poprzez jego błędne zastosowanie polegające na zobowiązaniu organu rentowego do wydania odwołującej zaświadczenia A1 dla zainteresowanego, podczas gdy polskie ustawodawstwo nie zostało ustalone zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, tj. rozporządzenia nr 883/2004.

W oparciu o przedstawione zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Ponadto skarżący wniósł o:

- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania zainteresowanego na okoliczność jego miejsca zamieszkania, miejsca płacenia podatków, udokumentowania uprawnienia do wykonywania pracy i pobytu w Polsce,
- **przeprowadzenie dowodu na okoliczność potwierdzającą posiadanie rezydencji podatkowej przez zainteresowanego - czy posiada PESEL,**

- zobowiązanie odwołującej Spółki do oświadczenia, na jakiej zasadzie jest pobierana i odprowadzana zaliczka na podatek dochodowy celem ustalenia, czy zainteresowany podlega ograniczonemu, czy nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Polsce, ewentualnie o uzyskanie takiej informacji bezpośrednio z właściwego Urzędu Skarbowego,
- przeprowadzeniu dowodu z akt osobowych zainteresowanego, w tym także z kart czasu pracy kierowcy i zestawieniu delegacji oraz wizy za okres po wydaniu zaskarżonej decyzji, po uprzednim zobowiązaniu odwołującej do ich przedłożenia,
- zobowiązanie odwołującej do przedłożenia wykazu, jaką ilość czasu zainteresowany przebywał w Polsce (sporządzonego na podstawie systemu kontrolowania czasu pracy kierowców), w związku z tym wykazania, czy miał możliwość zamieszkiwania w Polsce,
- przeprowadzenie dowodu z ponownego przesłuchania zainteresowanego na okoliczność sposobu wykonywania pracy, miejsc, w których ją wykonywał, sposobu i miejsca, w którym spędza czas wolny, częstotliwości wyjazdów na Ukrainę i długości pobytu.

Odwołująca się Spółka wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W niniejszej sprawie zainteresowany uzyskał niezbędne dokumenty potwierdzające fakt legalnego zatrudnienia oraz legalnego zamieszkiwania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Dokumentacja ta składa się z:

- wizy krajowej, w której cel wydania wizy został oznaczony, jako wykonywanie pracy na podstawie dokumentów innych, niż określone w art. 60 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016r., poz. 1990 t.j.),
- umowy o pracę zawartej z zainteresowanym,
- umowy podnajmu lokalu mieszkalnego mieszczącego się w M., przy ul. (...). zawartej na czas nieokreślony (w tym także zgodę na podnajem wyrażonej przez A. (...), M., I. K. SP. J.),
- zaświadczenia wydanego przez Burmistrza Miasta M. o zameldowaniu na pobyt czasowy zainteresowanego w sprawie.

Ponadto do wniosku o wydanie zaświadczenia A1 odwołujący się załączył także oświadczenie zawierające informację o miejscu zamieszkania oraz wyjaśnienia dotyczące ośrodka interesów życiowych i zamiaru stałego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej, sporządzonego przez jego pracownika. Odwołująca się Spółka podniosła również, że zainteresowany opłaca podatki w Polsce, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Zainteresowany, po spełnieniu określonych przesłanek normatywnych, wystąpił do właściwego Urzędu Skarbowego o wydanie stosownego Certyfikatu Rezydencji Podatkowej. Ponadto zainteresowany w sprawie pracownik posiada zezwolenie na pobyt czasowy i prace wydane przez właściwy organ, które to dokumenty stanowią załącznik do niniejszej odpowiedzi. Dodatkowo należy wskazać, że zainteresowanemu w sprawie pracownikowi został nadany numer PESEL lub NIP, na co wskazuje chociażby wydany przez Urząd Skarbowy Certyfikat Rezydencji Podatkowej dla zainteresowanego. Mając to na uwadze, należy uznać, że argumenty powoływane w tym zakresie w apelacji ZUS są chybione i nie zasługują na uwzględnienie, jako sprzeczne ze stanem faktycznym i zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Na poparcie swych twierdzeń przedstawił dowody w postaci:

- zezwolenia typ A nr (...) na pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na okoliczność wykazania, że zainteresowany w sprawie pracownik został legalnie zatrudniony przez płatnika składek,
- wizy nr (...), na okoliczność wykazania, że zainteresowany w sprawie pracownik legalnie zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- kserokopii Certyfikatu Rezydencji Podatkowej wydanego dla zainteresowanego w sprawie R. H., na okoliczność wykazania, że zainteresowany w sprawie pracownik płatnika składek odprowadza należne podatki w Polsce i posiada status rezydenta podatkowego.

Ponadto zainteresowany w sprawie pracownik, który podnajmuje lokal mieszkalny pod adresem ul. (...) w M., ma miejsce zamieszkania mieszczące się w M..

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako własne i dowody zaoferowane przez odwołującą się Spółkę w postępowaniu apelacyjnym uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, iż zasady ustalania właściwego ustawodawstwa regulują przepisy:

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE nr L 166 z 30 kwietnia 2004r., str. 1, z późn. zm.);
- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE nr L 284 z 30 października 2009r. z późn. zm.);
- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.Urz.UE Nr L 344 z 29 grudnia 2010r.).

Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010, przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej, niż jednego państwa członkowskiego.

Tak więc, z brzmienia powołanego przepisu wynika, że to instytucja państwa członkowskiego dokonuje oceny przesłanki warunkującej rozszerzenie rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo. Przesłanką warunkującą takie działanie jest legalne zamieszkiwanie obywatela państwa członkowskiego na terytorium państwa członkowskiego. Użycie zwrotu „legalne zamieszkiwanie” - bez dodatkowych warunków i bliższego sprecyzowania - w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego oznaczać musi poddanie kontroli legalności zamieszkiwania przepisom krajowym tegoż państwa. W polskim porządku prawnym, zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2013 r. poz. 1650 ze zm.), zezwolenia na pobyt czasowy i pracę wyposażają cudzoziemca w prawo świadczenia pracy,

na warunkach określonych w tym zezwoleniu. W art. 114 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013r. wyrażony został wymóg, by cudzoziemiec miał zapewnione miejsce zamieszkania na terytorium Polski. Sformułowanie „miejsce zamieszkania” jest celowo użyte, by zróżnicować sytuację prawną ubiegającego się o to zezwolenie od sytuacji cudzoziemca zapraszanego i ubiegającego się o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE,

w przypadku którego ustawodawca odniósł się do posiadania prawa do lokalu mieszkalnego (odpowiednio art. 53 pkt 3 oraz art. 219 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach).

W realiach niniejszego sporu wskazać należy, iż Wojewoda (...) w dniu 14 listopada 2016r. orzekł o udzieleniu ubezpieczonemu zezwolenia na pracę w (...) Sp. z o.o.

w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t., na podstawie umowy o pracę, w wymiarze pełnego etatu. Zezwolenie jest ważne od 14 listopada 2016r.

do 30 września 2019r. Ponadto, ubezpieczony uzyskał wizę nr (...) oraz Certyfikat Rezydencji Podatkowej, wskazujące, że R. H. odprowadza należne podatki w Polsce

i posiada status rezydenta podatkowego.

Zatem - w świetle przedstawionej regulacji prawnej oraz zaprezentowanych decyzji - nie budzi wątpliwości, iż ubezpieczony posiada miejsce zamieszkania na terytorium Polski, zaś ich pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i praca były legalne.

Opisany efekt wykładni logiczno-językowej odpowiada celowi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010, ujętego w jego preambule, jako lepsza integracja obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii (pkt I).

Rację ma zatem odwołująca się Spółka, podnosząc, iż kryteria wskazane w art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. mają w niniejszej sprawie jedynie charakter pomocniczy. Zgodnie zaś z art. 11 ust. 1 rozporządzenia 987/2009, w przypadku, gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, instytucje te ustalają na podstawie wspólnego porozumienia ośrodek interesów życiowych zainteresowanego w oparciu o ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących istotnych okoliczności, które mogą obejmować w stosownych przypadkach: a) czas trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich; b) sytuację danej osoby, w tym charakter

i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę; jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne; prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym; w przypadku studentów - źródło ich dochodu; jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały; państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych. Jednocześnie wypada zauważyć, że skoro R. H. posiada zezwolenie na pobyt czasowy i pracę

w RP, wykorzystuje zezwolenie, pracując w Spółce (...) na warunkach określonych w zezwoleniu, jego wynagrodzenie za prace jest opodatkowane i oskładkowane w RP, jego pracodawca udostępnia mu mieszkanie, w którym przebywa poza czasem pracy. Nie powinno zatem budzić wątpliwości, że w okresie objętym sporem zamieszkiwali na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (por. wyroki tutejszego Sądu Apelacyjnego z dnia 17 maja 2018r., III AUa 205/18 oraz z dnia 1 sierpnia 2018r., III AUa 2358/17).

W końcu, podkreślić wypada, że TSUE w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. w sprawie Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank przeciwko D. Balandinowi, I. Lukachence, Holiday on Services BV (C-477/17) stwierdził, że art. 1 cytowanego rozporządzenia nr 1231/2010, należy interpretować w ten sposób, że obywatele państw trzecich, tacy jak ci, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, przebywający

i wykonujący tymczasowo pracę w różnych państwach członkowskich na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w danym państwie członkowskim, mogą powoływać się na przewidziane w rozporządzeniach nr 883/2004 i 987/2009 zasady

koordynacji w celu określenia ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają, ze względu na to, że przebywają oni i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich

Konkludując, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym Sąd ten rozstrzygnął na zasadzie art. 98 k.p.c. w związku z 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR